

جایگاه میلاد حضرت مسیح(ع) در منابع اسلامی

به تصریح قرآن کریم روز ولادت حضرت عیسی(ع) روز مبارکی است. در کنار منزلت والای حضرت مسیح، کارکردهای بنیادین فرهنگی، اجتماعی، سیاسی و ... در بزرگداشت حضرت عیسی(ع) متصور است که باید مورد توجه قرار گیرد.

السلام علی عیسی روح الله. زادروز میلاد پر برکت، حضرت عیسی بن مریم(ع) را تبریک و شادباش می‌گوییم. در سال‌های گذشته درباره منزلت و مقام رفیع حضرت عیسی(ع) در منابع اسلامی به ویژه قرآن کریم و نهج‌البلاغه، گزیده‌ای تقدیم شد.

مایل بودم، این جایگاه را در ادعیه و زیارت نامه‌ها پی می‌گرفتم اما یادآوری درباره لزوم گرامیداشت این زادروز فرخنده، مانع از تدوam این بحث شد. هر چند که در خصوص ضرورت گرامیداشت این روز مبارک نیز کلیاتی تقدیم شد؛ اما آنچه نگاشته شد، گویا وافی به مقصود نبود یا نشد.

به تصریح قرآن کریم روز ولادت حضرت عیسی(ع) روز مبارکی است. قرآن کریم عیسی را رسول خدا و کلمه او، بنده خدا و نبی او، صاحب کتاب، نیکوکار در حق مادر و ... معرفی کرده است. امام علی(ع) از حضرت مسیح به عنوان یکی از الگوها و اسوه‌های عملی رسیدن به مقام معنوی یاد کرده است. در خطبه ۱۶۰ نهج‌البلاغه نیز آمده است عیسی بن مریم، ... میوه و عطرش، سبزیجاتی بود که از زمین می‌روید. زن و فرزندی نداشت تا به آنها تعلق داشته و او را غمگین سازد، مالی نداشت تا او را سرگرم کند، طمعی نداشت تا او را خوار کند، مرکب سواری او پاهایش و خدمتگزار او دست‌هایش بود. حضرت مسیح(ع) در روایات شیعی، نیز یکی از یاوران امام زمان(عج) هنگام ظهور است.

منابع اسلامی و شیعی در کنار رفعت و منزلت والای حضرت مسیح(ع)، کارکردهای بنیادین و مهم فرهنگی، اجتماعی و سیاسی و ... در بزرگداشت حضرت عیسی(ع) متصور است که در ذیل به چند نمونه از آنها اشاره می‌شود.

۱ - مهمترین کارکرد را باید در ضرورت توجه به بزرگداشت آن حضرت در آیات قرآن جست‌وجو کرد. باور به پیامبران پیشین، یکی از هفت باور اساسی در دینداری قرآنی است. به خصوص اینکه از میان پیامبران الهی، مرتبت پنج پیامبر که یکی از آنان حضرت عیسی(ع) است از سایر انبیاء بیشتر است.

اثبات و عینیت بخشیدن به چنین باوری اقتضا می‌کند تا نسبت به بزرگداشت او حداقل در زادروز ولادتش توجه شایسته‌ای صورت گیرد و بالاخص که گویا در میان همه انبیاء الهی (به جز پیامبر خاتم حضرت محمد(ص)) فقط عیسی بن مریم روز ولادتش اجمالاً معین است. هر چند باور به این اعتقاد، محصور در برگزاری مراسم نیست، اما برگزاری مراسم نمادی از عرض ارادت و تجلی به این اعتقاد محسوب و عامل مانایی آن می‌شود.

۲- بخشی از مردم جامعه ما و جمعیت گسترده مردم جهان پیرو آیین مسیح هستند؛ بزرگداشت زادروز ولادت آن حضرت در کشور ما، هم عامل همبستگی درون کشور و هم موجب واکنش مثبت جامعه جهانی نسبت به کشور ما می‌شود، ضمن اینکه نوعی مقابله با اسلام هراسی و ایران هراسی است.

۳- با توجه به اینکه در کشور ما به نحوی نامعقول برگزاری و توجه به مراسم سوگ بر مراسم سور غلبه یافته است؛ احیای این نوع از جشن‌ها موجب توازن و تعادل در توجه به مناسبت‌های مذهبی می‌شود.

۴- بزرگداشت این روز و برگزاری این مراسم می‌تواند اولین اجتماع دینی در بستری فراتر از مذهب شیعه و دین اسلام باشد، جشن متمایزی که در سایه آن افراد مختلف از ادیان دیگر نیز اجتماع می‌کنند، هر چند که در برخی مناسبت‌ها در کشور افرادی از ادیان دیگر حضور دارند، اما برگزاری جشن در بزرگداشت آن حضرت حضور ادیان مختلف را معنادار می‌سازد.

به نظر آنچه که از مقام و رتبه معنوی و لزوم توجه و حفظ زنجیره تکاملی آیین و شریعت اسلامی و کارکردهای سیاسی اجتماعی و ... درباره حضرت عیسی گفته شد. در جامعه ما هنوز آمادگی ذهنی و عینی لازم برای بهره‌برداری از این فرصت خدادادی و برگزاری جشن ولادت آن نبی اولوالعزم فراهم نیست. از این رو شایسته است، فرد یا نهاد مردمی یا سازمان دولتی پیشقدم شده و ابتکار عمل را در این زمینه در دست گیرد و این کار عظیم و سترگ را بنا نهد و قدم جدی و مبارک در این زمینه بردارد.

در ختم گفتار با آرزوی صلح و دوستی ملت‌ها در سایه تعالیم انبیای الهی(ع) از خداوند منان می‌خواهیم که به یمن ولادت پر میمنت حضرت مسیح(ع)، اسباب نجات و رهایی مردم مظلوم فلسطین را به زودی مقرر فرماید.